

Sygn. akt I C 2052/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko B. A.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 2052/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. A. kwoty 1.136,48 zł oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku spłaty należności wynikającej z zawartej przez stronę pozwaną w dniu 21 lutego 2003 r. umowy o kartę kredytową z (...) Bank S.A. Powód podał, że w dniu 4 stycznia 2013 r. wierzyciel pierwotny połączył się z Bankiem (...) S.A. Wskutek tego nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. jako banku przejmowanego na rzecz Banku (...) S.A. Powód podkreślił, że powiadomił pozwaną o cesji oraz bezskutecznie wezwał go do zapłaty należności.

Na wartość przedmiotu sporu składają się następujące kwoty: 922,02 zł tytułem należności głównej, 50,26 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od dnia 21 lutego 2003 r. do dnia 02 kwietnia 2012 r., 164,20 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych za okres od dnia 3 kwietnia 2012 r. do 24 października 2013r. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej dalszych odsetek:

- ustawowych od kwoty 922,02 zł od dnia 25 października do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- ustawowych za opóźnienie od kwoty 922, 02 zł od dnia 1 stycznia 2016 do dnia zapłaty ;
- ustawowych za opóźnienie od kwoty 50,26 zł od wniesienia powództwa do dnia zapłaty;
- ustawowych za opóźnienie od kwoty 164,20 zł od wniesienia powództwa do dnia zapłaty;

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana w dniu 21 lutego 2003r. zawarła z (...) Bank S.A. umowę o kartę kredytową V. E. Żagiel nr (...) z limitem odnawialnym w wysokości 900 zł. Wierzyciel Pierwotny przyznał limit kredytowy oraz rozliczał operację dokonywane przy użyciu karty kredytowej, a pozwana zobowiązana była do zapłaty kwot operacji rozliczanych za pomocą karty oraz zwrotu wykorzystanego limitu kredytowego zgodnie z umową wraz z należnymi Bankowi kwotami opłat i prowizji.

W dniu 15 października 2012 r. (...) Bank S.A. wystawił wyciąg z ksiąg rachunku banku, w którym wysokość zobowiązania pozwanej określona została na 1.040,32 zł, na którą składają się: kapitał – 922,02 zł, odsetki umowne w kwocie 50,26 zł, koszt korespondencji 4 zł, oraz odsetki ustawowe w kwocie 64,04 zł za okres od dnia 03 kwietnia 2012 r. do dnia 15 października 2012 r.

(umowa o kartę kredytową k. 5, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 6)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało w ocenie Sądu oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaoferowane przez powoda nie pozwoliły na podzielenie jego twierdzeń.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem strony pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność przeciwko pozwanej.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei art. 509 § 2 k.c. stanowi, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd uznał, iż w przedłożonej umowie cesji z dnia 24 października 2013r. i z załączników do tej umowy, nie została wykazana przysługująca powodowi wierzytelność wobec pozwanej. Z załącznika do umowy, który jest integralną częścią umowy nie wynika, aby wierzytelność wobec pozwanej została nabyta przez

powoda, albowiem załącznik jest nieczytelny. Załączona, przez profesjonalnego pełnomocnika, kserokopia Załącznika nr 2 wykazu wierzytelności wchodzących w skład (...) (k. 21 – 23) jest nieczytelna i niepodobna ustalić jej treści.

Powód przedstawił wezwanie do zapłaty oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty, adresowane do pozwanej, powołując się, że zostało ono doręczone pozwanej, jednak nie tylko nie załączył dowodu doręczenia tych przesyłek, ale nawet dowodu ich wysłania na adres pozwanej. W tym miejscu podkreślić należy, że strona powoda jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika i w konsekwencji nie może powoływać się przed sądem na dokumenty, które nie zostały przedstawione w oryginale lub w kserokopiach poświadczonych za zgodność przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie, przedstawiona umowa oraz załączniki do pozwu, nie zawierają dowodu, że wierzytelność w stosunku do pozwanej została nabyta przez powoda, co bezspornie stanowi warunek konieczny, skutkujący nabyciem wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c. Powód tym samym nie udowodnił swojego roszczenia, a w kontradiktoryjnym procesie cywilnym nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie dowodów na potwierdzenie okoliczności podnoszonych przez strony postępowania.

Ponadto przeważająca część złożonych przez powoda dokumentów jest bardzo nieczytelna i zdaniem Sądu nie mogą one stanowić dowodu, iż powód nabył wierzytelność względem pozwanej.

Dodatkowo wskazać należy na fakt, że powód jest profesjonalnym przedsiębiorcą trudniącym się obrotem wierzytelnościami a tym samym miał możliwość zgromadzenia odpowiedniego materiału dowodowego i złożenia wszelkich wniosków dowodowych już w pozwie. Powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że pozwana nie stawi się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura treści pozwu i załączonych do niego dokumentów pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe i załączył dokumenty mające być przedmiotem postępowania dowodowego. Liczył się zatem z możliwością powstania uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 k.c. a tym samym z koniecznością przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż powód nie udźwignął obciążającego z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obowiązku dowodowego i nie udowodnił, iż pozwana jest zobowiązana do spełnienia na jego rzecz świadczenia pieniężnego i dlatego też, Sąd oddalił powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz